

nat zijne belofte, geprekeerd naar de eene, om door een herder en Woord, volgens de Kerk bevestigd met de verrijking, om zich in te gedragen, en den dierhalve in de zijne missie mede eekent als bij de aanvaar-

art. 13 Syno-
art. 39 Regle-
art. 1, 3, 4, 5
voor Kerkelijk

ik Visser, predi-
cant, Lambertus De
J. Jan Iohannis
in de uit-
ingen en ambten
erk in het sge-
Kerk te Rijsoord
Nederlandse

mt van den heer
den dat deze
verleigen;
ht dagen aan elk
Hervormde ge-
voogden aldaar,
cht aan de Alge-
de Kerk en aan
toespreken,
u gewijde zal
gemaakt worden
Hervormde

ynicalen Kerk-
1 Mei 1880,
Dr. president,
P. O. H. Ge-
J. C. Van Sice,
J. Van der Flier
lid.

ident,
SPIONHAGEN.

retaris,
Kerkbestuur

erhalve:
ier met zijn
zijn kerk naar
n, en om te
ch daartegen

uren dit niet
gevoel voor hun

lale besturen
Visser onver-
terde gezag
delijke regle-
kerkelijke dood-

namen onder
behooren tot
e vroeger met
de voerden,
zels, Ds. E.
r Flier, voor
nt van Ds.
deswege een
nden, dat ze
rkten, dat ze
thische broe-
uren rekenen

nd deed zich
onlangs het
a den Burge-

ester was in-
gewest, niet
ynodale pre-
tantenbond.
Burgemeester
een Modern
enomen" en
ttest.

het Amster-

le kerkeraad?

en kerkeraad
sant toch is
oek moet in-

le kerkeraad?

it. Of ja, ge

udig in.

de mug nit-
gen?

uivering.

rie van kerke-
kan treffen,
n, gelijk dan
e 17de eeuw

eerste en de
atie bestaat
methode in
elike inrich-
teluiken ker-
at; en enkel
e goede be-
vagen.

Maar toegekomen aan de tweede methode van reformatie, dan wordt dit anders, en dat wel doordien nu voor het eerst in eigenlijken zin het beginsel van afzondering, uitscheiding en losmaking van gelegde banden intreedt.

Scheiding is een heilig, goddelijk beginsel, dat overal en op alle terrein zijn werking moet hebben, zoodra op het heiligert het kwade met het goede, de leugen met de waarheid gelijke pretentie wil doen gelden.

God maakte scheiding tusschen het licht en de duisternis.

Het is de Heere die een scheiding maakte tusschen Israël en de volkeren.

Het heilig Sacrament van het Doopsel strekt, naar luid onzer Formulieren van eenigheid, om de kinderen der geloovigen van de ongeloofigen te onderscheiden.

Scheiding heeft God gewild en doorgezet tusschen het heilige en het onheilige.

En zoodra weer vermengd werd, wat Hij wil dat gescheiden zal zijn, heeft Hij het zijn volk toegeroepen: »Scheidt u af, en gaat uit, want wat gemeenschap heeft Christus met Belial?»

Dit is dan ook zoo waar en klaar, dat Voetius, onze grootste kerkleeraar, die het diepstinnigst dit punt behandeld heeft, zegt, dat separatie of scheiding aan elke theorie of daad van kerkzuivering ten grondslag strekt. Niet enkel in zooverre, dat ook elke zedelijke reformatie een af-scheiding van Sagan en de wereld is, maar zóó, dat bij elke verachtering der kerk in slaphoud van leer of zeden, op Gods kinderen de plicht rust om zich af te scheiden van elken prediker, die niet de zuivere waarheid predikt, en zich af te scheiden van elken broeder of zuster, die ongeregelde wandelt. De apostolische vermaning dwong hen om dit standpunt in te nemen. Wie toch ter kerke blijft gaan bij een prediker, die de waarheid verloochent, en gewaarschuld zijnde, in zijn dwaalleer volhardt, handelt tegen Tit. 2: 10, waar het verwerpen van een ketterischen mensch na beoorloofte vermaning ons gelast wordt. En wie met leden der kerk, die ongeregelde wandelen, kerkelijke gemeenschap blijft onderhouden, handelt lijfelijk in strijd met 2 Thess. 3: 6, waar de heilige apostel zegt: »En wij bevelen u, broeders, in den naam des Heeren Jezus Christus, dat gij u onttrekt van een iegelijk broeder, die ongeregelde wandelt en niet naar de inzetting, die hij van ons ontvangt heeft.»

Wel verre van het denkbeeld van scheiding als zoodanig te bestrijden, dient dus veel eer, op grond van Gods Woord, beleden, dat het bevel tot afscheiding van de leugen en van de zonde een stellige plicht is, die op elk kind des Heeren rust.

En dat wel, niet enkel in dien zin, dat hij zijn eigen ziel van de smet der leugen en der zonde moet vrijwaren, maar ook wel terdege, dat hij gehouden en verplicht is, de kerkelijke gemeenschap te onttrekken aan hen die in paden van leugen of zonde volhard.

De burgermaatschappij en de kerkelijke maatschappij volgen elk een eigen grondregel.

In de burgermaatschappij is alles door-eengemengd; maar in de kerkelijke maatschappij niet. Oas burgerleven is dus als het vischnet en de akker waarop allerlei kruid gezaaid wierd. Het uitschelden van de goede en de kwade vischen, en het afzonderen van kat en koren, tarwe en onkruid, kan dus eerst later volgen. Maar zoo is het in de kerkelijke saamleving niet. In de kerkelijke saamleving zijn niet boonen en goeden saam, maar moeten allen goed zijn, zoodat er wel een tegenstelling tusschen echte geloovigen en schijn-geloovigen, maar niet van geloovigen en ongelooovigen in de kerk geduld mag.

In de kerk is uitsluitend voor de geloovigen plaats, en wie, hoewel ongeloofig, toch in de kerk leven wil, moet dit alleen kunnen doen door hyperiet te wezen. Dit niet te hebben ingetien, is juist de grond-fout van het Methodisme, mis men maar scherp in het oog houde, dat het zaad der kerk voor geloovig gerekend wordt, ook al kan het zijn geloof nog niet openbaren.

Men doet dan ook in hooge mate ver-leerd, indien men ten onzent de Christe-lijke Gereformeerden daarover hard valt, dat ze het beginsel van Separatie of Scheiding op den voorgrond schoven. In-tegendeel, dit is juist hun eere en hun kracht. Slechts het Separatisme moet in enkelen hunner bestreden, gelijk ons bij de derde methode van reformatie blij-ken zal.

Maar aan het bevel en den last des Heeren tot separatie van leugen en zonde op kerkelijk terrein, moet stipt en streng vastgehouden. Dat niet te doen, is het wezen der kerk vervalschen; en erger nog voet geven aan het steeds in wijder kring voortwoekerend pantheïsme.

De groote tegenstelling toch tusschen de belijdenis van den levenden God, God Drieëinig, Schepper van hemel en van aarde (Theïsme), en de belijdenis van een Oneindig Wezen, dat zich eeuwiglijk in een eeuwige wereld openbaart (Pantheïsme), schuilt juist hierin, dat de belijdenis van den God der heilige Schriftuur een scheiding, een onderscheiding en een tegenstelling stelt, tusschen den Schepper en het schepsel, en een daaruit voortvloeiende tegenstelling tusschen waarheid en leugen, heiligheld en zonde. Terwijl omgekeerd, de belijdenis van een God, d. e. de eeuwige Wereldziel van een eeuwige wereld zoo zijn, het onderscheid, de grens, de tegenstel-ling tusschen God en zijn schepping op-heft, en dienstegevolge ook lichaam en ziel, en zoo ook waarheid en leugen, zonde en heiligheld dooreen laat vloeien en de stellige grenzen tusschen deze beide uit-sicht.

Nu is dit Pantheïsme de oude zonde van ons Indo-Germanen.

In het dugsenaamde Buddhismisme zondigen onze oude voorvaders aan de boorden van den Ganges reeds door dit onzinig ge-dichtsel hunner harten. In de Grieksche wijsbegeerte is ditzelfde waanzinnig stelsel nogmaals opgeleefd. Door het Neo-Plato-nisme en de school van Origenes heeft het reeds in de tweede eeuw een aanval op de Christelijke kerk beproefd. Tot in de dagen van Karel den Groote heeft het zich in Scotus Erigena gehandhaafd. Met de Renaissance is het in de dagen der Reformatie nogmaals hinnengedrongen. En door de school van wijsgeeren die sinds Spinoza en Kanthet Rationalisme in heel zijn omvang vernieuwen, is het thans nogmaals den grond-toon komen aangeven voor het wetenschap-pelijk denken onzer eeuw; tot het in Darwin een apostel vond, die het ook op den samenhang tusschen mensch en dier toe-paste.

Dit Pantheïsme nu, waarvoor de Luther-sche kerk steeds openlag, en waar alleen de Gereformeerde kerk een vastigheid tegen bood, is door Schleiermacher ook in de godgeleerdheid ingedrongen. Heel de school der »Vermittlungstheologen" is er door ver-giftigd. En ook de Ethischen ten onzent zondigen daarin het meest, dat se, onbewust en zonder het zelf te bedoelen, aan deze pantheïstische grondwaling voet geven en haar door hun vermenging van waarheid en heiligheld verbreiden.

En dit nu is zóó lang voortgeschreden, tot dit Pantheïstisch woelen zich op practi-sche terrein eindelijk in de zondige idee van de »Volkskerk" heeft vastgezet; een kerk waarin naar Synodale uitspraak, gist en woelt, al wat woelt en gist in het leven van ons volk.

Ge moet dan ook bij den stijd, die thans gevoerd wordt, altoos scherp onder-scheiden tusschen hen, die uit Confessio-neel bedoelen nog altoos gelooven aan de poging, om de eerste methode van refor-matie te kunnen doorzetten, en die andere, bij wie het bepaaldelijk om de Volkskerk gaat.

Bij de Confessioneele is in den regel alle besmetting van het Pantheïsme afwe-zig. Maar die godgeleerden ten onzent, die niet eens te loopen een enkel maal in on-nadenkendheid het woord Volkskerk be-zigden; maar er systeem van maken, en het beginsel van Volkskerk op den voor-grond schuiven, zijn zonder éen enkele uit-zondering hiertoe door de Pantheïstische grondwaling van hun wijsgeerig stelsel verleid. Dit belet daarom niet, dat ze zich als bij uitstek »Gereformeerde" aandienen, ja, zelfs zich inbeelden alleen de echte Gereformeerden te zijn. Wie toch de ge-schiedenis onzer kerk kent weet vanouds hoe we met de Spinozisten getobd hebben, en hoe er sinds tot onder de vroomsten zekere neiging bestond, om het Spinozisme in Gereformeerde gewaad te eeren. Maar de kenner laat zich door deen schoonen schijn niet verhalven. Zijn geestelijk reuk-orgaan is er te sijn voor. En een echt belijder des Heeren merkt het Pantheïsme reeds op tien passen afstands.

Welu, op kerkelijk terrein is het dit Pantheïsme, dat zijn kracht zoekt in het woeden tegen elk denkbeeld van separatie of scheiding.

En dit is natuurlijk. Vloet toch de plicht en roeping tot af-scheiding op kerkelijk terrein van de leugen en de zonde juist voort uit die eeuwige onderscheiding en tegenstelling, waarmee het Eenwige Wezen tegen de geschapen wereld, de waarachtige God tegen de dwaling en de Heilige tegen de zonde overstaat, dan moet het Pantheïsme zich wel di-p vijandig keeren tegen het machtig wapen der Separatie, waardoor juist in den wortel en in het uitgangspunt zijn zondig en waanzinnig voorgeven bestreden en ge-brandmerkt wordt.

Just daarom echter is en blijft het onze onafwijsbare roeping, om met bewaste mij-ding van het Separatisme (gelijk later blij-ken zal), het van God geboden denkbeeld van Separatie tegen dit Pantheïstisch markt-geschreeuw in bescherming te nemen.

De kerk zelve berust op Separatie van de wereld. Het Koninkrijk der hemelen berust op Separatie van het Rijk der duis-ternis. En zoo dikwijls nu de macht van leugen en zonde sterk genoeg wordt om op het ert zelf der kerk het onderscheid tusschen leugen en waarheid, tusschen zonde en heiligheld op te heffen, is het de dure plicht en de heilige roeping van al Gods kinderen, om tegen dit Pantheïstisch gewoel het machtig wapen der Separatie op te heffen, niet uit eigendunkelheid, maar in gehoorzaamheid aan God.

En dat dit nu geen gedachtegang is door de Herant thans verzonnen, om zich uit ongelogenheid te redden, maar reeds in de 17de eeuw, in de dagen der toenmalige Doleantie, door Voetius duidelijk aange-wezen, dat blijkt uit een vertaling van zijn eigen woorden, een volgend maal.

KUYPER.

Uit de Pers.

In de Hervorming beginnen ook onze Mo-derne clericalen lont te ruiken in zake hun con-frater Ds. Liefstick.

Ongerust zijn ze nog ganschelijk niet. Eer verachten ze stellig, dat heel het zaakje met een sissert afloopt.

Maar toch, ze lichten even het poetje op, en in dat poetje schuilen klauterjes.

Wij achten het in ons vorige nummer waarschijnlij-k of eigenlijk alleen denkbaar, dat het Classikaal Bestuur van Sneek, na van de bewaaren, tegen Dr. Liefstick, als heroeperen predikant te Sliedrecht liogelied, te hebben kennisgenomen, hem wel rustig van Rauwerd naar Sliedrecht zoo laten verrekken. Wij hadden echter moeten bedenken, dat in kerkelijke zaken alles, tot zelfs het ondenkbare, mogelijk is.

Wij vernemen toch, dat genoemd Classikaal Bestuur de ingebrachte bewaaren gegrond heeft verlaard.

Niets schijnt ons te kunnen bespaard worden: wat den zondelingen en ongerechten toestand der Her-vormde Kerk aan het licht brengt.

Of is het niet een zotte verfoening, die wij thans weder beleven?

Het Classikaal Bestuur zal het wel met een beroep op de kerkelijke reglementen kunnen goedpraten, dat het, zoals het deed, den ééne dag aan Dr. Liefstick het voorgeschreven genugschrift uittrekt, waarbij het hem ongeriglijk verklaart in leer en wandel, en den volgenden dag tegen zijn leer uit Sliedrecht inge-brachte bewaaren gegrond acht; maar is het niet aller-zottst, dat een kerkelijk Bestuur zoo kan handelen?

Indien het anders naad gewild, wij twijfelen er geen oogenblik aan, of het had ook daarvoor in de Regle-menten zijn gronden kunnen vinden.

Het ja" en »neen" tegelijk loopt nu eenmaal door alle reglementen heen, en wij weten waaraan het ligt. En den eenen keer kan het iemand gelusten ja" te zeggen, den anderen keer »neen" omtrent dezelfde zaak.

Zoo is het ook hier.

»Is Dr. Liefstick ongeriglijk in de leer?" vroeg men op zekeren dag uit Sliedrecht aan het Classikaal Be-stuur van Sneek.

»Ja", was het antwoord, »volkomen ongeriglijk in de leer."

»Vindt ge Dr. Liefstick, die dit en dat schreef, waar-lijk ongeriglijk in de leer?" vroeg men den volgen-den dag.

»Neen", was het antwoord, »de bewaaren, die ge aanvoert, achten wij gegrond."

En nu? Nu zal dezelfde vraag nog eens weer aan het Provinciaal Kerkbestuur van Friesland voorgelegd worden.

Wat zal dit doen?

Aan voorspellingen wagen wij ons dikmaal niet. Maar wij vermoeden, dat het Provinciaal Kerkbestuur, nadat het Classikaal Bestuur den eene dag ja" en den volgenden dag neen" zeide, het meer opgevoerde kerke-lijke kunststuk zal voortvoeren van te zeggen ja" en neen tegelijk.

En dan heeft alles weer zijn gewoen verloop gehad.

De kastijding is niet onverdiend.

»Een koninkrijk dat tegen zichzelf ver-deeld is", ge weet wat de Heere er van zei.

En nu, een »verdeeld koninkrijk" is dat niet juist het beeld van deze Synodale Genoot-schapskerk?

KUYPER.

Officieele berichten uit de Ned. Geref. kerken.

Woensdag 15 Mei werd de algemeene ver-gadering der Nederlandsche Vereeniging van Vrienden der Waarheid enz. gehouden. Het getal opgekomen was kleiner dan vorige jaren, hetgeen niet voortkwam uit verminderde belangstelling in het heil der kerken, maar een gevolg was van de reformatie, die in vele kerken plaatsvond.

Naar aanleiding van Ps. 122 schetste de voorzitter op uitnemende wijze de heerlijkheid van de gemeente Gods, een heerlijkheid onder de nieuwe beoelinge nog veel groter, dan de gemeente bezat in de dagen, toen deze psalm aan de kerk gegeven werd.

Uit het verslag van den secretaris bleek, dat door de 3 godsdienstonderwijzers der Am-sterdamsche kerk en door de oefenaren der vereeniging, op 118 plaatsen van ons vaderland 2022 oecumenen gehouden waren. Het ledental-ging achteruit, wij velen meenden, dat de vereeniging geen reden van bestaan meer had. Van de plaatsen, waar de vereeniging gearbeid had, vóór de tegenwoordige reformatie plaats, greep, waren, op een paar uitzonderingen na, de kerken tot reformatie gekomen.

De penningmeester moest een klagtoon aan-heffen over de verminderde opbrengst der con-tributies. Wel sloot de rekening dit jaar nog met een voordeelig saldo van f 230.82, maar hij had vrees voor de toekomst. Immers de vergoedingen, die de kerken voor den dienst der oefenaren in het afgeloopen jaar gegeven hadden, waren f 1500 minder, dan de salarissen en de reiskosten bedragen hadden. En mocht nu het bedrag der contributies verder vermin-deren, dan zou dit ten nadeele der arme kerken komen, wijl deze niet meer geholpen kon-den worden.

Het grootste deel der vergadering werd inge-nomen door de bespreking van de vraag van het hoofdbestuur, luidende: Mag of kan de vereeniging blijven voortbestaan, nu de taak, die zij door den nood gedrongen op zich nam, weder aanvaard is door onze gereformeerde kerken zelve? Alle broeders, die over deze vraag het woord voerden, waren het eens dat de hulp der vereeniging niet gemist kon worden. Alleen bestond er verschil, of, nu de vereeniging haar doel, wat de geestelijke zijde aangaat, bereikt had, men nu de statuten zou wijzigen, dan wel op andere wijze zou openbaar maken, dat de arbeid der vereeniging gewijzigd was.

Ten slotte werd met algemeene stemmen eene motie aangenomen van den voorzitter, luidende: »De vergadering spreekt als hare overtuiging uit, dat het doel der Vereeniging, wat de geestelijke zijde aangaat, bereikt is, nu de kerken zelve, als zoodanig, tot gehoor-zzaamheid aan Gods Woord terugkerden, en dat dus de middelen, vermeld onder a, b, en d, van artikel 4 der statuten buiten gebruik zijn gekomen, maar dat voortsnoeg het verza-melen van gelden tot ondersteuning van zwakke kerken en het verlenen van hulp bij de regeling der spreekbeurten tot hare roeping blijft behooren.

Kort verslag der vergadering van de classie Amersfoort, op Woensdag 15 Mei '89 te Amersfoort gehouden.

I Tegenwoordig waren 4 Dienaren des Woords en 10 ouderlingen, vertegenwoordigende 9 kerken, terwijl de afgevaardigden der kerk van Baarn, om weittige redenen de vergadering niet konden bijwonen.

II. De vergadering werd geopend door Dr. G. Van Goor met gebed en lezing van Psalm 122.

III. Nadat de geloofsbeloften waren nagezien en goedgekeurd, werd tot praeses gekozen Ds. M. J. Bouman, tot assessor Ds. L. Adriaanse en tot verba broeder J. H. De Waal Malefijt.

IV. Bij de omvraag volgens art. 41 K. O. bleek, dat de Bunschoten een school met den Bijbel is opgericht, die reeds 63 leerlingen tellt, terwijl te Westbroek, in vereeniging met de Christel. Geref. gemeente aldaar, weldra eveneens zulk een school zal verrijzen.

V. Daarop heeft Ds. Westerbeek van Eerten, van Tienhoven, een korte predikatie, naar aanleiding van 2 Tim. 2: 8, waarover de an-dere Dienaren des Woords enige opmerkin-gen ten beste gaven.

VI. Een voorstel van de kerk te De Bildt, om de wenschelijkheid uit te spreken, dat alle Nederduitsehe Gereformeerde kerken zich ge-zamenlijk tot de regering zouden wenden, om

strengere handhaving der Zondagsrust, gaf ver-volgens ten eenige bespreking aanleiding. Be-sloten werd, om hietoe nog niet over te gaan, hoewel de vergadering met de bedoeling der voorstanders geheel instemde.

VII. De deputaten tot het bijeenbrengen der bezoldiging van eenen classicaal oefenaar, wer-den gecontinueerd en hun opgelegd, om op de volgende vergadering een beslist rapport uit te brengen.

VIII. Met meerderheid van stemmen werd besloten op de volgende vergadering een scriba voor één jaar te benoemen en wel uit de broe-ders ouderlingen.

IX. Als deputaten werden gecontinueerd de broeders Dr. G. Van Goor en J. H. De Waal Malefijt.

X. Met het oog op de mogelijkheid, dat zich eertlang een broeder kan aanmelden, om als oefenaar in de classis te worden toegelaten, werden besloten de broeders Ds. L. Adriaanse en Dr. K. G. M. Westerbeek van Eerten op te dragen, een regelingsoverschep te maken voor het alsdan af te nemen examen, met inacht-neming van het bepaalde in art. 70 der Acta van de Voorloopige Synode en dat ontwerp op de volgende vergadering in te dienen.

XI. Voorts worden de broeders Ds. Bou-man, Westerbeek van Eerten en Adriaanse aan-gewezen als deputaten, ter voorbereiding der uitvoering van art. 19 D. K. O.

XII. De volgende vergadering wordt bepaald op Woensdag 14 Augustus in N.-Loosdrecht als de roepende kerk aangewezen.

XIII. Nadat de vergadering door den voor-zitter is gesloten, eindigt Dr. Westerbeek van Eerten met dankzegging.

J. H. DE WAAL MALEFIJT, scriba.

Aan de kerkeraden der Ned. Gereformeerde kerken bericht de kerkeraad der Ned. Gere-formeerde kerk van Marken (eiland), dat op Zondag 19 Mei de ouderlingen en diakenen in hunne ambten werden bevestigd door Ds. H. W. Van Loon, pred. te Amsterdam, en dat daarop in eene kerkeraadsvergadering voor geheel zijn kerk de band, die haar tot nu toe aan de Synodale organisatie van 1866/52 vast-hechtte, werd verbroken, om weer kracht en geldigheid te verleen aan de wettige kerken-orde, die hier tot het jaar 1816 gegolden heeft. Stukken voor den kerkeraad worden verwacht aan het adres van den ondergeteekende.

A. BONEVELD, ouderling.

Gaast en Ferwoude, 17 Mei.

Wat reeds geruimen tijd door de voorstan-ders der reformatie alhier werd begeerd, en volgens Gods Woord — Joel 2: 12-27 — noodzakelijk geacht, mocht heden door de goede trouw des Heeren over ons geschieden.

Nadat in een daarvoor belegde vergadering, waartoe alle stengerechtigde lidmaten waren uitgenoodigd, onder leiding van Ds. R. K. Brouwer, bedienaar des Woords in de ge-nuwbde kerk van Makkum en Cornwerd, de ondergeteekende ouderlingen en diakenen ver-kozen, en zelve op 12 Mei openlijk in het ambt bevestigd waren, werd eene vergadering van hen als kerkeraad gehouden op heden den 17den Mei.

In deze vergadering werd in den naam des Heeren het besluit genomen, om voor de kerk derer plaats te breken met de zondige banden der Organisatie van 1816 en weder kracht en geldigheid te verleen aan de aloude kerken-orde, zooda deze laatste tijdelijk door de Dordt-sche Synode in 1618/19 is hersteld.

De kerkeraad, hiervan door dezen kennis gevende aan de zusterkerken, spreekt zijne begeerte uit tot onderhouding van den band der wederkerige gemeenschap ook in den weg des gebeds.

De kerkeraad der Ned. Geref. kerk te Gaast en Ferwoude.

L. C. KRAMER, } ouderlingen,
K. REINEMA,
G. MIEDEMA,
K. HEINS, } diakenen.
H. R. NIEBOERG, consultant.

P. S. Stukken, voor den kerkeraad bestemd, ge-lieve men te zenden aan den scriba K. Heins te Gaast.

Buitenland.

Engeland. De aanstaande Alge-meene Vergadering der Vrije Schot-sche kerk.

Den 23sten Mei zal de General Assembly (algemeene vergadering) van de Vrije Schot-sche kerk de zij harer vergaderingen te Edinburg openen. Deze vergadering is met een groote classicaal samenkomst te vergelijken, waarbij geheel Schotland als classis te beschouwen is. Althans alle kerken zenden een dienaar en een ouderling naar deze vergadering, die over alle zaken te beslissen heeft. De Assem-bly zal geopend worden door eene prediking van Dr. Aird, die zijn opvolger Dr. Laird als Moderator het presidium zal overdragen. Beide mannen hebben in den jare 1843 tegen-over de Schotische overheid het beginsel van de soevereiniteit van Christus over zijne Kerk hoog gehouden; zij behooren tot de mannen, die de Vrije Schotische kerk stichtten, toen de overheid het z.g. patronaatrecht handhaafde, waardoor enkele rijken lieden een leeraar in eene gemeente konden benoemen.

Het is opmerkelijk, dat men in Schotland nog steeds op de mannen blijft zien, die in 1843 den beslissenden stap gedaan hebben en met prijsgeving van staatsaktementen enz. enz, het volk voortvingen, om te buigen onder het zachte juk van Christus. Deze mannen zijn niet beschaamd uitgekomen; het heeft hun aan niets ontbroken, en de Vrije Schotische kerk heeft zeer gebloeid.

Erenwel is daarin in den laatste tijd verandering gekomen. Enige jaren geleden heeft de General Assembly wel Robertson Smith als hoogleeraar aan het Seminarium ter opleiding van jongelieden voor het predikambt, afgezet, doch de geest van een Smith, die, zij het ook met meer vrome woorden, critiek op het Oude Testament oefende als een Kuenen en Wellhaus-er, is in de kerk blijven rondwaren. Daarom verheugde het ons, dat er in het Meinummer van het orgaan der Vrije Schotische kerk een stuk staat van den predikant R. G. Halfon, om aan te toonen, »dat geheel de Schrift waar is en ge-loofwaardig, tot de woorden waarin zij is ge-schreven." Zouden we uit de woorden dezer stelling afleiden, dat Ds. Halfon de feilloos-heid van den Bijbel verdedigde, uit het artikel blijkt, dat hij de onfeilbaarheid der Schrift wil bewijzen. Maar ons dunkt, men behoorde het

over dit punt in de Vrije Schotische kerk wel eens te zijn. Dat daarover zoo breedvoerig moet gehandeld, bewijst wel, dat op dit punt verschil van gevoelen bestaat.

In het Meinummer van het orgaan der Vrije Schotische kerk wordt de verwachting uitge-sproken, dat de Algemeene Vergadering zich schier zonder onderbreking zal kunnen bezig-houden met practischen arbeid. Toch hangt er een donkere wolk boven de vergadering, die hevige debatten voorspelt. De quaestie van de herziening der belijdenis is aan de orde gesteld. En al wordt die zaak niet beslist, maar verschoven door de benoeming van eene commissie om haar te onderzoeken, toch kunnen over de vraag, of men eene commissie benoemen zal of niet, heel wat woorden gewisseld worden. Wij kunnen ons schier niet voorstellen, dat er iemand onder de Schotische leeraars zal zijn, die op grond van het Gereformeerde kerkrecht, niet zal op-komen tegen het herzien van de belijdenis, met het doel daarin verandering te brengen, wan-neer slechts een betrekkelijk klein deel van het lichaam van Christus vertegenwoordigd is.

Van lieverlede ontvallen den Vrijen Schot-schen kerken de mannen, die hen uitleiden van onder het staatsjuk. Nog maar weinige leeraars en ouderlingen zijn er over, die de eerste strijd voor de vrijmaking der kerk mede hebben doorleefd. Daarom mogen wij er wel om bidden, dat mannen mogen werket wor-den met gaven en genade, die de tekenen der tijden kunnen onderscheiden, en met wijsheid en behoedzaamheid de kerkeraden kunnen leiden in deze dagen, waarin de critiek den schepter zwaait en veel op losse schroeven gezet wordt (in these days of sifting and unsettle-ment). Deze woorden worden gevonden in den brief, waarbij de kerken worden genoodigd om te bidden voor het welzijn van de Alge-meene Vergadering. Ook deze woorden duiden aan, dat de neologische critiek ook in de Vrije Schotische kerk zijn werk van verwoesting ge-daan heeft.

Verleden jaar bleken de inkomsten der kerk minder te zijn geweest dan die van vorige jaren. Tot 1887 zijn de inkomsten der Vrije Schotische kerk bijna gestadig gestegen; doch nu moet achteruitgang geconstateerd. Wij ge-looven, dat de malaise op maatschappelijk gebied daartoe liet hare heeft gedaan; doch wanneer er verslapping of afwijking van de leer in de kerken komt, dan is vermindering van collecten aanstands het gevolg. Mocht de General Assembly daarom eens onderzoeken, welke oorzaken er toe hebben medegewerkt om de inkomsten der kerken te doen ver-minderen. In elk geval meenen wij, dat zijne vergaderingen niet zoo kalm zullen zijn, als men in Schotland schijnt te verwachten.

Frankrijk. Werking der officieuze Synodale Organisatie.

Gelijk wij meermalen hebben medegedeeld, hebben de Fransche Gereformeerde kerken, die zich nog »Evangelsch" noemden, zich ver-eenigd in een officieuze synodale organisatie, toen de regering weigerde een officieuze (d. i. door den staat erkende) Synode bijeen te roepen, uit vrees dat deze dan leertocht zou gaan uitoefenen. Deze officieuze synodale organi-satie, hoe goed ook bedoeld door mannen als de hoogleeraar Pédézert enz. met groote in-spanning tot stand gebracht, is gebleken van den beginne af op verkeerde grondslagen te zijn gebouwd. In plaats van de geloofsbelijdenis der Gereformeerde kerken in Frankrijk als formulier van eenigheid te handhaven; is men een korte »verklaring" gaan opstellen, die niets specifiek Gereformeerd bevat. In plaats van de aloude kerkenordering weder op te vatten, is men nieuwe reglementen gaan ma-ken, die van hiërarchische trekken niet is vrij te pleiten. Steeds verder glijdt men op het eenmaal betreden hellend spoor af. Zoo heeft o. a. de Synode van de XVde in-scriptione aangenomen, dat er eene liturgie moet zijn voor het opnemen van nieuwe leden. Die liturgie moet niet enkel zien op de toe-lating tot het Heilig Avondmaal, maar op de opname der catechisanten als leden der kerk, waarvan de toelating tot het Heilig Avondmaal slechts het gevolg is!

Niet alleen is dit besluit te betreuren, omdat de Synode getoond heeft de eerste beginselen der Gereformeerde leer niet te verstaan, maar ook omdat een particuliere Synode zich het recht toekent, om op eigen hand in zulk een gewichtig stuk eene beslissing te nemen. Ach, wat is men in Frankrijk het spoor jam-merlijk bijster!

Japan. Niet vele jaren geleden werd Japan geregeerd door bewindvoerders, die, evenals eertijds in Frankrijk de »Major domus", die waardigheid van vader op zoon bekleedden. Van dere Tycoons was de keizer van Japan of Mikado eigenlijk geheel afhankelijk; soms was hij hun gevangene. De Mikado leefde in afzondering en werd meer door het volk ver-terd, dan dat hij de natie regerde. De edelen des lands hielden daarbij de groote massa van het volk in een toestand van lijfgeenschap. In 1868 werd het Tycoonat afgeschaft; de edelen verloren hunne privilegien en de Mi-kado besteedt zijn troon en ging de natie re-geeren met een kabinet en een Raad van State. Er werd ook nog aan het volk eene constitutie beloofd, gelijk de Europeesche volken hebben. Deze in den 14den Februari van dit jaar afge-kondigd Japan heeft nu zijn Hooger- en zijn Lagerhuis. Zal dit tot zegen van de natie zijn? Het zal er van afhangen, of het Japane-sche volk al dan niet erkent, dat het van den Heere God deze vrijheden ontvangen heeft. Bouwt men voort op de soevereiniteit van den mensch, dan is te vrezen, dat dezelfde wrange vruchten in Japan door de revolutie zullen worden gebarst als